भार्य्याचार्य्यनिमित्तानि ततो यातानि गौरवं ।
तत् त्वर्य्यतां रणायाशु स्यन्दनान्यधिरोहत ॥ १६ ॥
सज्जीकुरुत नागाश्वमचिरेण ससारथिं ।
मन्यध्वं किं महीपालैर्बहुभिः सह विग्रहं ॥ १७ ॥
प्रभूता एव तोषाय शूरस्याल्परणे क्रियाः ।
कस्य नाल्पेषु सामर्थ्यं नरेन्द्रादिषु जायते ॥ १८ ॥
येभ्यो न विद्यते भीतिर्हन्तुं पुत्राहितान्मुने ।
व्याप्तलोकान् समस्तान् यो ह्यभिभूय यतो नरः ॥
व्यरोचतेति शूरः स तमांसीव दिवाकरः ॥ १९ ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

इत्थमुद्धर्षितो राजाऽनया पत्न्या करन्धमः ।
चकार सबलोद्योगं हन्तुं पुत्राहितान्मुने ॥ २० ॥
ततस्तस्य समं भूपैर्विशालेन च सङ्गरः ।
बभूव बद्धपुत्रस्य तैरशेषैर्महामुने ॥ २१ ॥
दिनत्रयमभूद्युद्धं तेन राज्ञा समं तदा ।
करन्धमेन भूपानां विशालस्यानुकुर्वतां ॥ २२ ॥
यदा पराजयप्रायं तं सर्व्वं भूपमण्डलं ।
तदा विशालोऽर्घ्यकरः करन्धममुपास्थितः ॥ २३ ॥
करन्धमोऽपि संप्रीत्या तेन राज्ञाभिपूजितः ।
वियुक्ते तनये तत्र निशां तां सुखमावसत् ॥ २४ ॥
ताञ्च कन्यामुपादाय विशाले समुपस्थिते ।
अवीक्षित् प्राह विप्रर्षे विवाहार्थं पितुः पुरः ॥ २५ ॥

Digitized by Google